

1

*Blacksmith's Cottage in Aradelle Park
Detham, Engeland, 1814*

Is het altijd een zonde als je liegt?

De zestien jaar oude Cecily Faire rolde zich op haar zij zodat ze Leah kon zien, die naast haar lag te dutten in het smalle bed dat ze deelden. Een versleten, wollen deken zat onder haar kin gepropt en haar lange kastanjebruine vlecht lag slap op haar kussen.

Wekenlang had ze een geheim gehad voor haar zus. Haar dierbaarste vriendin. Haar grootste vertrouweling.

Cecily slikte de emotie weg die in haar opwelde.

Elk klein leugentje dat ze had verteld, kwelde haar.

Maar had ze een keuze gehad? Stilzwijgen was geboden.

Cecily liet haar hoofd tegen haar eigen kussen rusten en keek omhoog naar de ruwhouten balken die over de hele lengte van het slaapkamerplafond liepen. Ze had moeite in het duister de ongelijkmatige omtrekken ervan te onderscheiden. Buiten, achter het enige raam in de kamer, striemde de regen onophoudelijk tegen hun bescheiden huisje, roffelde op het rieten dak en deed de luiken trillen.

Normaal gesproken kon een regenachtige avond haar niet zo veel schelen. Het weer kon hier op de hei zonder enige waarschuwing zomaar omslaan. Ze was eraan gewend geraakt dat alles kreunde en kraakte door de gure wind. Maar vanavond maakte de ongelijkmatige cadans het nu juist moeilijk voor haar om precies dat ene geluid te horen dat ertoe deed.

Het luiden van haar vaders klok.

Ze kon zich het ding glashelder voor ogen halen – de ivoeren plaat, de gouden wijzers en het prachtige houtsnijwerk in de vorm van druiven en bladeren. Het was zonder enige twijfel het meest elegante ding dat ze bezaten. Het stond in de ontvangstkamer, een verdieping lager, en markeerde elk verglijdend uur. Niet in staat nog langer stil te blijven liggen, beet Cecily op haar onderlip, hield haar adem in, schoof het dunne beddengoed van zich af en ging rechtop zitten, zo stil mogelijk om Leah niet te wekken.

Haar hart bonkte van verwachting, maar Leahs eerdere waarschuwing weerklonk nog in haar oren als het kraaien van een brutale raaf die zijn onaangename schrille geluid uit de bosjes laat horen. Nog maar twee dagen geleden had Leah Cecily en Andrew betrapt, arm in arm onder de schaduw van de appelbomen in de boomgaard aan de zuidkant van Aradelle.

Je kunt maar beter wegblijven bij Andrew Moreton. De strenge stem van haar zus was overgeslagen van woede terwijl ze Cecily's ruwe werkhand had gepakt en haar naar het huis had gesleurd. Hij is niet goed voor je. Mensen in zijn positie zijn niet wat ze lijken. Elke band met hem kan alleen maar tot jouw ondergang leiden.

Cecily duwde haar weerbarstige haar uit haar gezicht. De herinnering aan die woorden maakte haar weer boos.

Wat wist Leah nou van de liefde? Van passie?

Cecily was dan misschien pas zestien, maar ze kende haar eigen hart goed.

Andrew Moreton was verliefd op haar. Hij wilde met haar

trouwen. Had hij niet precies dié woorden gebruikt? En hij zou rond middernacht op haar wachten, aan het eind van het laantje waaraan hun cottage lag, daar waar de weg een bocht maakte en een groepje meidoorns plaatsmaakte voor de open heide.

Bij de gedachte aan Andrews brede schouders trok een hui-
vering van opwinding door haar lijf. Zijn donkerbruine ogen. De manier waarop er kuiltjes in zijn wangen vielen bij zijn zorgeloze, impulsieve lach. De warmte in zijn ogen als hij haar aankeek.

Misschien zou Leah er anders over denken als ze wist hoe het was om verliefd te zijn.

Vanavond zouden Cecily en Andrew per koets naar het noorden reizen, naar Schotland, om daar te trouwen. Ze wist geen verdere details, maar Andrew had haar verzekerd dat hij de zaken had geregeld. Hoewel hij pas zeventien was, had hij zo zijn contacten. Hij kende mensen. Machtige mensen.

Haar handen trilden zo erg dat ze nauwelijks haar nachtpon over haar hoofd kreeg. Ze had in afwachting van de reis haar kleren eronder aangehouden – haar beste jurk van strokleurig mousseline. Ze sloop naar de stoel bij het raam. Terwijl ze haar voeten in haar halfhoge laarsjes wurmde, wierp ze een blik op de tuin. De struiken wuifden en bogen in een dans met de wind en de regen. De grip op haar veters verslapte even toen ze aan haar moeder moest denken, die nu al zeven jaar dood was. Wat zou ze de verwilderde toestand van de tuin vreselijk hebben gevonden! Cecily had geprobeerd de tuin bij te houden op een manier die haar moeder fijn zou hebben gevonden, maar met alle andere huishoudelijke taken erbij was er gewoon niet genoeg tijd voor geweest.

Maar als ze eenmaal Mrs. Andrew Moreton was, zou ze nooit meer het huishouden hoeven te doen. Zou ze geen zorgen meer hebben.

Ze trok de veters strak.

Andrew had haar dat beloofd.

Hij had beloften van liefde en zekerheid in haar oor gefluisterd, vrij van zorgen en noden.

Ze keek weer naar Leah. Het vage schijnsel van de maan gleed over het dunne figuurtje van haar tweelingzus en deed het donkerrood in haar haren oplichten. Ze was maar twaalf minuten ouder en ze waren in zo veel opzichten bijna identiek. Als ze naar Leah keek, was het alsof ze in een levende, ademende spiegel keek, van de rechte neus tot het sproetenpatroon op haar wangen.

Maar waar Leah veel te voorzichtig was om de verlangens van haar hart te volgen, was Cecily dat zeker niet.

Op een dag zou Leah haar vergeven dat ze in het donker was weggeslopen. Als ze eenmaal getrouwd was met de erfgenaam van Aradelle Park zouden al hun zorgen over zijn. Ze zou niet langer slechts de dochter zijn van de man die in de smidse van het landgoed werkte en wat bijkluste in het dorp. Als ze terugkwam uit Schotland, zou ze een dame zijn. Het schandaal zou vanzelf wegebben en Andrews familie zou haar accepteren als hun eigen vlees en bloed. En dan zou ze Leah laten overkomen en zou de nachtmerrie die hun leven nu was, voorbij zijn.

De klok.

Het bekende geluid klonk eerst zacht, maar leek steeds luider te worden, als een baken dat haar wenkte. Haar aanspoorde haast te maken. Het plaagde haar, zei haar dat ze snel moest zijn, omdat ze anders misschien wel wakker zou worden en haar dierbare sprookje niet meer dan een tragische droom zou blijken van wat had kunnen zijn.

Een bliksemschicht verlichtte de kleine kamer en Leah bevoog even, geprikkeld door de felheid ervan. Als Cecily weg wilde gaan, moest ze het nu doen.

Met haar laarsjes stevig vastgesnoerd kwam ze overeind, liep de kamer door en haalde haar reeds gepakte koffertje uit een

hoek, waar ze het achter een kast had verstopt. Ze opende een kistje op het dressoir en haalde er een dubbelgevouwen stuk papier uit. Bovenaan had ze zorgvuldig de naam van haar zus geschreven, zo mooi als ze maar kon.

Iedereen zou zich afvragen waar ze was. Iemand moest het weten.

Ze legde de brief op het bureautje, zodat Leah hem in elk geval zou zien.

Er kroop een rilling over haar rug en ze bleef even staan om het vertrek in zich op te nemen dat haar hele leven haar kamer was geweest. Zelfs in het donker kon ze het lage bed onderscheiden. De scheef hangende kast in de hoek. De gebutste, geschilderde kist onder het raam.

Ze wilde net weglopen toen haar oog op een simpele koraalkleurige ketting viel, naast de plek waar ze de brief had achtergelaten. De ketting was van hun moeder geweest, en was het enige sieraad dat ze nog bezaten. Hun vader had verder alles verkocht, maar op een of andere manier was dit kleinood aan zijn hebberige oog ontsnapt. Bij de aanblik kneep haar keel dicht en voelde ze tranen in haar ogen prikken.

Hun moeder had altijd meer voor hen gewild. Meer dan ze zouden krijgen als dochters van een smid.

Zou haar moeder hebben ingestemd met haar besluit om van iedereen weg te lopen voor de kans op een beter leven?

Cecily had niemand om advies gevraagd.

Ze was op haar instinct afgegaan.

Ze greep het sieraad, stopte het in het lijfje van haar jurk, wierp nog een blik achterom op haar slapende zus en verliet stilletjes de kamer.

In de gang was het stil, afgezien van het geluid van de gestaag vallende regen. Het was te stil – normaal gesproken vulde het snurken van haar vader elke hoek van hun bescheiden huisje. Ze probeerde zich er maar niet door te laten afleiden, liep de trap af en meed de plekken die zouden kraken onder haar gewicht.

Met elke stap voelde ze zich vrijer. Lichter.
Maar onder aan de trap begon ze opeens te twijfelen. De kleine haartjes in haar nek kwamen overeind.

Cecily worstelde met een onheilspellend gevoel en spande zich in om de nachtelijke geluiden te kunnen duiden, maar het onregelmatige bonken van haar hart overstemde alles. Opnieuw doorsneed een bliksemschicht het donker en dat zorgde ervoor dat haar toch al gespannen zenuwen bijna knapten. Hoe sneller ze bevrijd was van dit huis, en de herinneringen die erin gevangen werden gehouden, hoe beter.

Ze haastte zich de keuken door, de deur uit en de overwoekerde tuin in. Ze spoedde zich tussen de verwaarloosde lavendel en het vingerhoedskruid door. De heggen van doorgeschoten meidoorn en vlier waren ooit een plek geweest waar gespeeld werd; nu leek het er opeens gevaarlijk, onheilspellend. Voor haar bevond zich het houten hek. Nog maar een paar stappen.

Cecily bleef staan.

Was dat omweer?

Nee. Ze deed nog een stap.

Stemmen.

Een schreeuw. Zwaar van Iers dialect, ruig en schor als gegrom.

Vader.

Het was de schrik, puur en bijna dierlijk, die haar verder de verwilderde tuin in dreef. Het bloed suisde in haar oren en hoezeer ze ook probeerde te ontwarren wat er gezegd werd, de wind overstemde alles. Ze liet haar koffer vallen en holde naar het hek. De woekerende struiken grepen haar rok beet en ze had moeite overeind te blijven toen haar laarsjes wegzonken in de modder. Het was alsof de aarde zelf haar tegen probeerde te houden.

Haar vader had hun plannetje ontdekt.

Dat was de enige logische verklaring.

Ze kwam glibberend bij het hek tot stilstand en sloeg de

hoek om. Daar stond haar vader – hij torende boven Andrew uit en leek eerder op een wild monster dan op een sterfelijke man.

‘Stop, vader!’ piepte ze; ze dook naar voren en greep zijn arm. ‘Stop!’

Maar met één uithaal van zijn arm veegde Joseph Faire haar opzij en smeed haar bijna tegen de grond. Ze hervond haar evenwicht en veegde het doorweekte haar uit haar gezicht. Het zwakke schijnsel van de lantaarn aan vaders voeten wierp harde lijnen op zijn natte gezicht, zijn ogen waren enkel nog spleetjes.

Bezorgder om Andrew dan om haar eigen welzijn krabbelde ze overeind in een poging haar vader af te leiden, maar die liet zich niet van de wijs brengen. Zijn enorme handen hielden Andrews dure jas stevig vast.

‘Jatten, als een dief in de nacht!’ bulderde hij. ‘Hoe vaak heb ik je niet gewaarschuwd? Je gezegd bij haar weg te blijven!’

Andrews ogen werden groter en zijn borstkas ging hevig op en neer. Cecily had hem nog nooit zo bang gezien.

Toen haar vader de jongeman tegen de stenen muur drukte, leken Andrews schouders opeens erg smal in de klauwen van de grote man. Andrews adamsappel danste op en neer. Hij keek naar Cecily en toen weer naar haar vader. ‘Ik hou van Miss Faire, sir. Ik wil met haar trouwen.’

‘Ha!’ Haar vaders stem droop van sarcasme. ‘Jij zult nooit met een dochter van mij trouwen.’ De bekende geur van bier en rum bereikte haar neus.

Ze wist waartoe haar vader in staat was.

Maar ze betwijfelde of Andrew het ook wist.

Ze had zo lang geprobeerd de woedeaanvallen van haar vader voor anderen verborgen te houden. Nu was er geen ontkennen meer aan.

Cecily’s dromen verdampten voor haar neus, als een talgkaars die te dicht bij het vuur is gezet. Met alle moed die ze in haar

smalle lichaam had, sprong ze naar voren in een allerlaatste poging haar vaders aandacht lang genoeg af te leiden, zodat Andrew zich kon bevrijden.

De spieren in haar vaders onderarmen rolden en zijn handen trilden van inspanning. Hij vouwde zijn vuisten opnieuw om de revers van Andrews jas en siste hem toe: 'Blijf bij mijn dochter weg. Als ik je ooit nog in haar buurt zie, is dat zeker de laatste keer.'

Vervolgens smakte hij hem tegen de grond. Hij draaide zich om alsof hij wilde gaan, maar wees op het laatst nog met een trillende vinger naar Andrew. 'Jouw vader betaalt dan misschien mijn salaris, maar dat betekent nog niet dat je kunt pakken wat van mij is. Jullie bezitten mij niet. Je bent een slang, jullie zijn allemaal hetzelfde. Die hele bende.'

Haar vader strompelde weer op hem af, en de angst om Andrews welzijn won het van haar eigen verlangens. 'Snel, Andrew, rennen!'

Bij die woorden krabbelde de jongeman overeind en ging er als een speer vandoor.

Nu richtte haar vader zijn woedende blik op haar.

'Eruit, kind. En geen domme dingen doen.'

Cecily kromp ineem onder de scherpe toon in haar vaders stem, maar ze perste haar lippen angstig op elkaar. Na een rit van vijf uur in de stromende regen en in het holst van de nacht was dit de eerste keer dat hij iets tegen haar zei.

Dit was de gok die ze genomen had, want ze had geweten dat er, als haar vader hun plannetje zou ontdekken, geen enkele mogelijkheid meer zou zijn om zich voor zijn woede te verschuilen. Ze had nog wel zó geprobeerd om voorzichtig te zijn... Haar vader was dan misschien een eenvoudig man, hij was ook slim en zijn voelsprietten – en minachting – waren

sterk ontwikkeld door een leven vol tegenslagen. Het had niet lang geduurd voor hij doorhad gehad dat ze volledig gekleed was geweest en het had evenmin lang geduurd voor hij haar koffer in de tuin had gevonden. Ze had haar plannetje opgebiecht, in de hoop dat hij haar zou vergeven. Maar in plaats van vergeving was er alleen maar een nog grotere woede over haar losgebarsten.

Ze omkleemde de rand van de kar en tuurde angstig naar de grond, alsof zich daar een open vuur bevond in plaats van een hoop aarde en kiezels.

‘Wat zal ik blij zijn dat ik van je af ben, jij wildebras,’ mopperde hij. ‘Ik zei *eruit!*’

Cecily sprong van de bok, gedreven door de angst voor wat er kon gebeuren als zijn toorn nogmaals over haar werd uitgestort. Ze durfde hem niet aan te kijken. Ze wist wat ze in zijn ogen zou zien.

Schande.

Afkeer.

Dronkenschap.

In plaats daarvan keek ze omhoog naar het gebouw en probeerde vast te stellen waar ze waren.

Ergens in de mistige verte zette een winterkoninkje een vroeg lied in, en het grijzige licht van de vroege lenteochtend wierp lange schaduwen op het prachtige landschap. Dauwdruppels bungelden aan het gras en de struiken, en glinsterden in het ochtendlicht als diamanten.

Opeens zag ze een bronzen plaat die bijna door de struiken aan het zicht werd onttrokken.

Rosemere School voor Meisjes.

Naarmate de woorden tot haar door begonnen te dringen, begon Cecily's hart sneller te kloppen en dreigde zelfs uit haar borstkas te springen. Hoe vaak had hij niet met deze plaats bedreigd? Dat hij haar naar een internaat zou sturen. Haar zou scheiden van haar zus.

Alsof ze door een onbekende kracht werd voortgedreven, liep ze om de kar heen. De ezels duwden zijn neus tegen haar arm, ongetwijfeld op zoek naar een suikerklontje of een wortel. Hete tranen brandden in haar ogen. Zou dit echt de laatste keer zijn dat ze het dier zag dat al zo lang ze zich kon herinneren haar metgezel was geweest?

Ze kreeg geen tijd om erover na te denken, want met twee grote stappen kwam Joseph Faire om de kar heen gelopen, recht op haar af, en greep haar bij de arm. Een gil ontsnapte aan haar lippen. Zijn grote hand omklemde haar bovenarm en hij sleurde haar bijna naar de voordeur.

Ze had moeite om overeind te blijven en keek omhoog – het was een imposant gebouw van grijze steen met grote paneelramen. Ze zag iets bewegen, en achter een van de ramen gingen gordijnen open, waarna de gezichten van twee meisjes verschenen.

Ze beet op haar onderlip.

Haar vader bonkte op de zware houten deur, een geluid dat zo hard was dat het de stilte doorsneed en er ergens een hond aansloeg. Hij greep haar steviger beet en mompelde iets onhoorbaars, waarna hij nogmaals de deur te lijf ging.

Cecily keek gegeneerd omlaag, naar de afgetrapte punten van haar halfhoge laarsjes, en probeerde rustig te blijven.

Dom, dom wicht!

Haar vader bleef bonken tot er binnen beweging en stemmen te horen waren. Na enige tijd zwaaide de deur open: daar stond een lange, tanige man die half aangekleed was. Zijn verkreukelde linnen hemd hing deels over zijn broek, zijn overjas bungelde schuin aan één schouder en hij stond op kousenvoeten. Zijn gerimpelde gezicht werd ontsierd door slaapstrepen en zijn grijzende haar zat tegen zijn hoofd geplakt.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ siste hij in een duidelijke poging geen lawaai te maken. ‘Het is nauwelijks ochtend!’

Haar vader was daarentegen duidelijk niet van plan om zacht-

jes te doen. ‘Ik heb een nieuwe leerling voor u.’ Hij duwde Cecily naar voren, die door de onverwachte beweging bijna het gebouw in tuimelde.

De man schudde zijn hoofd; de scherpe ochtendwind blies om de hoeken van het gebouw en speelde met zijn haar. Hij schoof zijn bril hoger op zijn neus en nam Cecily van top tot teen op. ‘Kom op een redelijk tijdstip terug, dan praten we...’

‘Ik kom niet op een ander moment terug.’ Joseph Faires stem klonk dreigend. ‘We praten nu.’

Cecily kende zijn bruuske manier van doen maar al te goed, maar de manier waarop de wenkbrauwen van de man tegenover hen omhoogschoten deed vermoeden dat die niet gewend was zo tegengesproken te worden.

Uiteindelijk knipperde de man naar haar, toen naar haar vader. ‘U moet begrijpen dat dit heel erg ongebruikelijk is.’

‘Wat is hier ongebruikelijk aan?’ blafte Joseph Faire. ‘Ik heb een meisje, u hebt een school, en ik heb genoeg geld om haar hier onder te brengen tot ze meerderjarig is – niks meer, niks minder.’

De afstandelijkheid en de nonchalance in zijn stem hadden haar niet meer moeten verrassen, maar dat deden ze wel. Hij sprak alsof hij een zakelijke dienst met iemand uitwisselde, of een stuk vee. Hun relatie was altijd moeizaam geweest, maar betekende ze dan echt zo weinig voor hem?

Er verscheen een jonge vrouw in de deuropening. Haar haren waren in een lange, zwarte vlecht gebonden en ze was gehuld in een grote omslagdoek, die ze stevig om zich heen gewikkeld hield. Ze legde een hand op de arm van de man, haar gezicht stond bezorgd. ‘Maar we hebben helemaal geen plek. Het duurt nog zeker een maand voor we zelfs maar kunnen overwegen...’

‘Nou, ze gaat zeker niet met mij mee terug naar huis,’ onderbrak haar vader de vrouw op felle toon. ‘Dus het is aan jullie – of ze blijft hier of ze ziet zich maar te redden.’

Hij duwde Cecily naar voren – alweer. Ze struikelde.

Wat een sneue aanblik moest ze wel niet zijn. Haar haren hingen in klittende slierten om haar gezicht en de zoom van haar rok en haar laarsjes zaten vol modder. En hoewel ze nog geen spiegel had gezien, voelde ze het resultaat van haar vaders hand op haar wang branden.

Hete tranen prikten in haar ogen, een scherp contrast met de koude lenteochtend. Gesterkt door de vriendelijke blikken tegenover haar, keek ze haar vader voor het eerst sinds uren in de ogen. ‘Vader, alstublieft. Dit is allemaal een misverstand.’

‘Nee!’ bulderde hij; zijn ruige Ierse stemgeluid weerkaatste tegen de stenen muren en de bomen die de ingang flankeerden. ‘Sinds je geboorte lever je niets dan problemen op. Misschien kunnen deze mensen hier je temmen.’

Haar vader stak een hand uit, een leren buideltje tussen zijn eeltige vingers geklemd. ‘Dit moet de kosten dekken. Als het op is, heeft ze pech gehad.’

De man en vrouw in de deuropening keken haar sprakeloos aan. Cecily begon te trillen. Het kroop van haar benen omhoog naar haar maag.

Met een snelle beweging draaide Joseph Faire zich om en liep naar zijn wagen. Een seconde lang roerde niemand zich, maar toen zijn bedoeling duidelijk werd, wurmde de man zich langs Cecily heen en riep: ‘Maar, sir! Uw naam? Hoe kunnen we contact met u opnemen?’

Haar vader keek vanaf de bok met kille ogen naar zijn dochter, een ijzigheid die haar ledematen leek te bevriezen. Met een schreeuw en een klap van de leidsels zette hij de mollige ezel in beweging en reed weg, zonder nog om te kijken. Cecily maakte zich los van de vrouw en holde achter hem aan, maar haar voeten vonden geen houvast op de kiezels en ze glibberde over het pad. ‘Vader!’ riep ze. ‘Vader, alstublieft, laat me niet alleen!’

Haar woorden dreven weg op de wind. ‘En Leah dan? Alstublieft, vader!’

Ze bleef als aan de grond genageld staan en keek naar de lege plek waar haar vaders wagen de hoek om was geslagen.

De vrouw liep naar haar toe en raakte even haar schouder aan. 'Kom mee naar binnen. Je bent ongetwijfeld al koud tot op het bot.'

Cecily wierp een laatste blik op de weg, maar deze keer niet in de hoop dat ze haar vader weer zou zien. Wat verlangde ze ernaar Andrew over dat pad naar haar toe te zien rennen, als een ridder op het witte paard die haar kwam redden. Haar uit deze waanzin weg zou voeren, precies zoals hij had beloofd. Hij was de enige die haar hart echt kende. Hij had gezegd dat hij altijd van haar zou houden, haar zou koesteren, en ze had zich vol overgave met haar hoofd, hart en lichaam aan hem gegeven.

Nu drong het misselijkmakende besef tot haar door dat ze een fout had gemaakt. Ze had te veel opgegeven voor de kans op een beter leven, en nu was ze geruïneerd, voorbestemd voor een leven in schande.

Ze had de angst in zijn ogen gezien. De minachting.

Hij zou niet komen... en zij zou moeten leven met de gevolgen van haar beslissing.